

REBECCA ZANETTI

PŘEŽIJ,
DOKUD
MŮŽEŠ

NENÍ KAM UTÉCT, NENÍ KAM SE SCHOVAT...

 metafora

Na americkém severozápadě panuje obzvláště vražedná zima a vycházející hvězda FBI Laurel Snowová loví sériového vraha s děsivým modus operandi. Poblíž kostelů, charitativních organizací a poradenských center byla nalezena těla — každému z nich vrah strčil do krku valentýnské bonbony ve tvaru srdce. Oběťmi jsou dobří muži s rodinami a silnou vazbou na komunitu — alespoň to tak vypadá, dokud Laurel a její tým nezačnou vyšetřovat. Poté případ nabere šokující osobní obrat, když se mezi mrtvými objeví Laurelin otec, kterého nikdy nepotkala, bývalý pastor.

Nyní se kromě vyřešení vraždy svého otce agentka snaží odhalit pravdu o jeho minulosti. Věci komplikuje její problémová polovlastní sestra Abigail, brilantní sociopatka odhodlaná dokázat, že obě zdědily zhoubný narcismus svého otce.

Agentce pomáhá Huck Rivers, samotář, jehož důvěra v přirozený instinkt ho staví do rozporu s Laureliným chladným analytickým přístupem. Ale co když se vrah zaměří na Huckova vlastní temná tajemství?

„Je to parádní příběh, reálně vykreslené postavy, které jsou hodně charakterově výrazné a zároveň zajímavé. V žádné detektivce by neměla chybět dvojice – akce a napětí. Což zde rozhodně nechybí. Co víc chtít? Za mě velké doporučení.“

— čtenářská recenze *Uteč, dokud můžeš*, Databáze knih

Rebecca Zanetti

PŘEŽIJ, DOKUD MŮŽEŠ

REBECCA ZANETTI

**PŘEŽIJ,
DOKUD
MŮŽEŠ**

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

You Can Die © 2023 by Rebecca Zanetti

Published by Zebra Books, New York, USA

Translation © Zdenka Lišková, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-815-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-814-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-333-9 (print)

*Tuto knihu věnuji fotbalovému týmu roku 2022
Polytechnické univerzity v Montaně, jehož hra
mi byla během letošní sezóny inspirací a zároveň
zábavou. A také skvělým rodinám hráčů,
které jsme měli to štěstí poznat.*

PROLOG

Chladná mlha visela nízko, téměř k hrubé dlažbě. Stanové městečko bičoval zuřivý déšť, jehož hukot mírnil hluk dopravní špičky i časté troubení klaksonů nad jejich hlavami. Vivienne Vuittronová sklonila hlavu a přitáhla si kapuci těsněji k hlavě. Dál se prodírala bludištěm dočasných přístřešků a snažila se držet co nejdál od jejich vstupních otvorů.

„Tohle je šílený,“ zamumlal vedle ní Ryan s rukama v kapsách a hlavou skloněnou proti dešti, který mu lepil vlasy k hlavě.

„Já vím,“ zašeptala. „Přestaň si stěžovat a pojď.“ Sledovala pípající červenou tečku na displeji svého mobilu a zažívala zvláštní pocit odloučení od těla, jako by se právě účastnila námořního výsadku nebo něčeho podobného.

Ryan se rozhlédl. „Není to tu bezpečný. No tak, Viv. Pojďme zpátky do auta.“

„Ne.“ Jeho staré pomačkané subaru nechali na opačném konci mostu; snad ho nikdo neukradne.

„Jsme na cizím pozemku,“ zasyčel Ryan. „Myslím. Nebo nejsme, ale každopádně to tu není bezpečný.“

Viv měla sevřený hrudník a třásly se jí nohy. Sotva rozeznávala množství stanů pod silničním nadjezdem, ale dál sledovala blikající světlo a obešla zelený stan, z jehož

ventilačního otvoru se valil kouř připomínající vůni marihuanu. Brodila se bahnitými kalužemi a v duchu děkovala, že se jí podařilo Ryana přemluvit, aby šel s ní. Bylo by příliš děsivé jít sem sama. Nad hlavou jim projížděla auta mířící bůhvíkam.

Po špičkách překročila pár použitých injekčních stříkaček a zatoužila utéct zpátky k autu. „Už tam skoro budeme.“

„Kde jako? Jsme uprostřed hnusného stanového městečka. Tady tvůj táta nebude,“ mračil se Ryan a vypadal přitom celkem roztomile. Chodili spolu skoro měsíc a byl to asi ten nejhezčí kluk, jakého kdy poznala.

„Když s Kirsti podváděl mou mámu, nejspíš tu jeho dodávku zaparkovali kdekoli. Jestli teď s někým podvádí Kirsti, potřebuju aspoň jednu fotku.“ Už víc než před měsícem mu do jeho obří peněženky podstrčila zavazadlový GPS lokátor, díky kterému zjistila, že často navštěvuje podivná místa. Na opačném konci stanového městečka byla cesta a její otec by mohl parkovat tam.

Uvnitř žlutého stanu někdo zasténal a ona přidala do kroku.

Ryan ji následoval. „Víš, že nestihneme první a druhou hodinu, vidě?“

„Nejspíš ani třetí,“ zašeptala. „Proč tě to najednou trápí? Ty chodíš za školu pořád.“ Což byla jedna z věcí, které se jí na něm líbily.

„Já se ulevjám jenom z první, protože na ni máme trenéra a v podstatě tam nemusím chodit.“ Přeskočil něco, co vypadalo jako hromada použitých dětských ubrousků. „Vím, jak si udržet zdraví, kotě,“ zakmítal obočím.

Sklopila oči. Jeho smysl pro humor bylo to další, co se jí na něm líbilo. Navíc měl pískově blond vlasy, nádherné modré oči a ramena široká tak, že ho v týmu amerického fotbalu stavěli na pozici středního obránce. Než ho

poznala, ani nevěděla, co takový střední obránce vlastně dělá. „Pojď, tudy. Pan Právnické Eso nebude rád, až nás tady uvidí.“

„Neříkala jsi, že je tvůj táta zubař?“ Ryan vytáhl ruce z kapes a za chůze se přesunul vedle ní.

Povzdechla si. „Jo, jako právník nestál za nic, tak šel studovat zubařinu. Tam se seznámil s mojí mámou. Začala pracovat, aby mu pomohla školu zaplatit. Pak byl nějakou dobu zubařem, ale jak víš...“

„No jo,“ řekl Ryan. „Promiň.“

„To nic.“ Její otec opustil mámu kvůli své dentální hygienistce a zároveň dostal výpověď. Takže se vrátil k práci právníka, kterou nejspíš stejně dělal mizerně.

Ryan obešel hromadu roztrhaných a zakrvácených košil. „Aspoň měl něco, o co se mohl opřít.“

„Podle mě se opřel o svou přítelkyni,“ odfrkla si. „Ta barbína. Nemůžu uvěřit, že s ní pořád je.“ Bylo to smutné, protože otcova nevěra její matce velmi ublížila, ale na druhou stranu – on se o ně nijak zvlášť nestaral ani předtím. Teď nejspíš podváděl i Kirsti. „Jestli se mi ho nepodaří vyfotit, aspoň mu přilepím vzkaz na přední sklo. Pak možná stihneme třetí hodinu.“

Dál se brodila bahnem a z vlasů jí kapalo do obličeje.

„Proč mu prostě nezavoláme?“ zamyslel se Ryan.

„Zavolal bys *svému* tátovi?“

Ryan odkopl kámen z cesty. „Můj fotr je v base.“

To byl jeden z důvodů, proč se sblížili. Oba jejich otcové stáli za hovno. „Jo, já vím. Je mi to líto.“

„Nemusíš ho litovat, byla to jeho vina. Je to feťák, který se rozhodl vykrást stavební buňku.“ Ryan štouchl botou do srolovaných ponožek. „Lidi na drogách dělají ty nejstupidnější věci.“

„Já vím,“ přisvědčila Viv. „Můj táta není feťák. Je to prostě kretén.“

Červené světlo se rozblíkalo rychleji a Viv zůstala s nakloněnou hlavou zaraženě zírat na fialový stan. Jeho látka nebyla v porovnání s ostatními stany ošlehanými počasím vybledlá a prošívání vypadalo zánovně.

Ryan naprázdno polknul. „Myslíš, že je tam?“ zašeptal.

Viv se ušklíbala. Teď nenáviděla svého otce víc než kdy předtím. Jaký úchylák to odjede dělat do fialového stanu?

Ryan si odkašlal. „Ty vole. Myslel jsem, že má krizi středního věku. Ale bez urážky, tenhle chlápek si chce jenom užít. Tohle je šílený místo.“

„To mi povídej,“ zamumlala Viv.

Ryan se rozhlédl po okolních stanech, jako by pátral po hrozbách. „Takže si koupil stan a odvázal se na tak nechutným místě, jako je tohle, místo toho, aby tvojí ségře vydělal prachy na novou uniformu do kapely?“

„Je ubohej,“ utrousila Viv s bolavým srdcem. Nechtěla plakat. Už nikdy víc. „Jako by nestačilo, že mu alimenty strhává stát, protože by je jinak neplatil; on nedodrжуje nic, k čemu se zavázal.“

Vzkaz, který mu napsala, jí ztěžkl v kapse. Nebyla v něm milá. Napsala mu upřímně, co si o něm myslí, a taky že by se měl vzpamatovat a trochu jim pomoci. Její máma měla problémy za všechno platit.

Viv si připravila foťák, přikrčila se a odhrnula chlopeč stanů.

Při pohledu na to, co spatřila, se jí zatmělo před očima. „Proboha,“ hlesla, neschopná pohybu.

„Co je?“ ozval se Ryan, sklonil se a vzápětí zalapal po dechu. Okamžitě ji popadl a odtáhl ji zpátky. „Viv?!“

„Já vím,“ vymáčkla ze sebe s pohledem vytřeštěným dolů.

Její otec ležel zcela nahý na zádech s očima dokořán směrem k vrcholu stanu. Roztrhané oblečení téměř zakrývalo koženou aktovku, kterou někdo pohodil do rohu.

Hrud' měl pokrytou krví, která se kolem něj rozlila v kaluži. Viv nemohla odtrhnout oči od děsivého pohledu na barevné valentýnské bonbóny nacpané do jeho úst a rozsypané po celém jeho obličejí. Cukrátka ve tvaru srdíček pokrývala jeho zkrvavené tváře a popadala i do rudé kaluže kolem jeho hlavy.

Z velké dálky slyšela křik. Z velké dálky.

Ryan s ní zatřásl. „Viv. Viv. Přestaň křičet.“

Nemohla.

KAPITOLA PRVNÍ

Laurel Snowová si v matčiných tmavomodrých lodičkách na nízkém podpatku razila cestu po rozpadajícím se chodníku. Vlhkým vzduchem se nesl těžký pach marihuany. Pod betonovým příkrovem mostu byly nahodile rozmístěné modré cely a malé stany, jejichž obyvatelé se drželi uvnitř, chráněni před prudkým deštěm.

Nejvzdálenější část prostranství pod nadjezdem ohraňovala žlutá policejní páska, za níž se pohybovali dva uniformovaní policisté, kteří chodili od stanu ke stanu a dělali si poznámky. Severně od Laurel mlčky stála sanitka s prázdným místem za volantem.

„Děkuju, že jste si udělala čas,“ poznamenala její průvodkyně, agentka FBI Sally Rodriguezová, jako by spolu právě usedly k šálku čaje. Poté, co Laurel obdržela pokyny z Washingtonu, vyzvedla ji agentka Rodriguezová na Washingtonské univerzitě v polovině její přednášky o behaviorální analýze. Přestože její výukový blok začínal už v osm ráno, byla aula plná studentů.

Laurel se v koutku duše ulevilo, že mohla hodinu zkrátit. Veřejné vystupování nepatřilo k jejím nejlepším dovednostem.

Pevněji si utáhla pláštěnku kolem pasu. Moc dobře si uvědomovala, že je její oblečení na místo činu nevhodné. Jednoduchý modrý kostýmek se sukní doplněný bílým

pláštěm se mnohem víc hodil pro její dnešní roli hostující přednášející. Opatrně překročila odhozené použité injekční stříkačky. Vlasy se jí lepily deštěm a jeho kapky jí stékaly po obličeji, takže si je stále otírala. „Jak to, že mě k tomu přizvali?“ Podle slov jejího nadřízeného ve Washingtonu pochopila, že šéf seattleské pobočky FBI není zrovna nadšený z myšlenky, že Laurel povede oddělení pro násilnou trestnou činnost přímo v Genesis Valley, které bylo vzdálené pouhé dvě hodiny na východ od nich.

„Mě se neptejte.“ Agentce Rodriguezové bylo kolem čtyřiceti a nosila přísně střížené mikádo s šedavě blond melírem prosvětlujícím její tmavohnědé vlasy. V jejích světle hnědých očích se zračila inteligence a lesk, který prozrazoval, že svou práci dělá nějaký ten pátek. Měla podsaditou postavu a překvapivě útlý obličej. Její turistické boty byly pro daný terén ideální. „Případ sice spadá to do naší jurisdikce, protože se nacházíme na okraji Národního lesa Mount-Baker Snoqualmie, ale doufám, že ho budeme moci předat do vaší kompetence, jelikož jsme na oddělení v Seattlu dost vytížení.“ Nad jejich hlavami se po dálnici I-90 proháněla auta.

Vlevo od nich seděli v oranžově zbarveném stanu dva muži. Hráli karty, kouřili doutníky a netečně sledovali Laurel, jak prochází kolem. Oba měli dlouhé šedivé vlasy a vousy a na sobě otrhané rukavice a vrstvy špinavého oblečení.

Rodriguezová jim věnovala letmý pohled, ale pokračovala v chůzi. „Okresy i města se snaží tahle stanová městečka v posledním roce likvidovat, ale stačí den dva a zase vyrostou.“ Ukázala před sebe na jasně fialový stan postavený poblíž seschlých křovisek, u něhož se hemžili kriminalističtí technici v bílých kombinézách. „Je tu koroner ze Seattlu, ale na požádání případ předá.“

Zpoza mostního pilíře se vynořil nějaký muž, široce se rozkročil a rozhlédl se po místě činu.

Rodriguezová se okamžitě otočila a zamířila jeho směrem a zároveň pokynula Laurel, aby ji následovala. „Můj šéf už na vás čeká.“

Ten chlap měl působivý zevnějšek a velitelskou auru. Na sobě tmavé džíny, těžké boty a černou péřovou bundu. U opasku mu visel odznak FBI. Měl široký hrudník, silné nohy a pleš. V boxerském obličejí vynikaly pronikavě modré oči a nos, který byl kdysi jednou či dvakrát zlomený. Kráčel k nim a nezdálo se, že by vnímal déšť bičující jeho holou hlavu.

Laurel zvědavě naklonila hlavu. Bylo příznačné, že se blížil on k nim. Výrazem nadřazenosti by bylo, kdyby je přiměl, aby šly ony k němu.

Natáhl k ní ruku, povytáhl obočí a se zájmem se jí zadíval do obličejí – dokonce s překvapením, které nehodlal nijak skrývat. „Zvláštní agentko Snowová. Rád vás poznávám.“ Jeho stisk byl krátký a profesionální. „Zvláštní agent Wayne Norrs.“

Laurel mu potřásla rukou. Byla zvyklá, že si lidé všimají jejího neobvyklého vzezření – tmavých hnědočervených vlasů a různobarevných očí. Zaznamenala sílu jeho stisku. Norrsovi muselo být něco přes čtyřicet a jeho podsaditá postava byla slušně svalnatá. „Náměstek ředitele McCromby se zmínil, že žádáte o pomoc Severozápadní oddělení pro násilnou trestnou činnost?“ Tahle jednotka FBI vznikla oficiálně teprve před týdnem, když byla ve Washingtonu. Zatím jenom na zkoušku.

„Jo.“ Norrs ukázal směrem ke stanu, kde fotograf místní kriminálky pořizoval snímky z místa činu. „Můj tým je zasekanej na dvou případech RICO a sedmi dalších z kšeftu s drogami. Koukněte se v klidu na místo činu a pak dáme řeč.“

Zamrkala. Ten chlap vůbec nesplňoval její očekávání. Když ji na zkušební rok pověřili vedením nově vzniklého oddělení FBI, McCromby prohlásil, že z toho Norrs nebyl nadšený, což podle jejích zkušeností obvykle znamenalo byrokracii a klacky pod nohama. Ačkoli v poslední době moc neprocičovala rozpoznávání lidských výrazů, připadalo jí, že agent Norrs o její pomoc skutečně stojí.

„Ráda bych do toho zapojila všechny svoje lidi,“ informovala ho Laurel. Její malý tým momentálně sestával z pouhých čtyř členů, ale už si zažádala o další posily a ty by měly brzy dorazit. Ignorovala návrh vedení, aby se její oddělení přestěhovalo do města. Měla Genesis Valley ráda.

„Nejdřív se tam koukněte,“ navrhl Norrs klidně. Zněl, jako by kouřil krabičku nebo dvě denně. „Rozmyslete si, jestli ten případ chcete, nebo jestli ho mám vmáčknout k těm svým. Právě jste se vrátila, co?“

„Ano.“ Po více než měsíci práce na případu sériového žhářství v New Jersey strávila dva týdny ve Washingtonu podepisováním smluv, vyřizováním osobních záležitostí a vyklízením bytu. Jak se ukázalo, neměla moc majetku, který by si sem mohla vzít. Zdálo se, že v hlavním městě nikdy nezapustila kořeny. Bylo fajn být konečně doma. „Tak co tu máme?“ zeptala se.

„Pojďte za mnou.“ Norrs ji vedl k fialovému stanu, který byl nyní chráněn širokou bílou plentou.

Laurel se příkrčila a nahlédla dovnitř, kde spatřila nahé mužské tělo vedle hromady zmuchlaného oblečení. Navrchu ležela peněženka, kterou pravděpodobně otevřeli kriminalisté na místě. V horní části hrudníku, na břicho a na pravé noze oběti rozeznala několik bodných ran.

„Povolal jsem naši výjezdovou skupinu, aby si to tady vzala do parády. Vzorky pošleme do státní laboratoře ve Washingtonu. Předpokládám, že se toho případu ujmete, takže jsem rovnou kontaktoval koronera okresu

Tempest, ale ten je ještě na cestě. Což je dobře, protože jsem chtěl, abyste viděla tělo. Je sice chráněný před počasím v novém stanu, ale jakmile dorazí ohledávač, budu mu ho muset vydat," pokračoval Norrs. „Má v sobě tolik bodných ran, že se nedají ani spočítat.“ Oběť měla hnědošedé vlasy a byla hladce oholená. V krku měla nacpané bonbóny ve tvaru srdce a pár se jich rozsypalo i po zubech a kolem hlavy.

„Kdo to je?“ Vstala.

„Jmenoval se Victor Vuittron,“ odpověděl Norrs.

Laurel sebou trhla. „Victor Vuittron?“

„Jo,“ řekl překvapeně Norrs a upřeně se na ni zadíval. „Vy ho znáte?“

Vyschlo jí v puse. „Jasně. Je to bývalý manžel mojí asistentky.“ Musí Kate zavolat.

„Takže říkali pravdu,“ uvažoval Norrs.

„Kdo?“ zeptala se Laurel, rozhlédla se a znovu si všimla příliš tiché sanitky. Vyrasila tím směrem dřív, než stačil Norrs zareagovat. Obešla auto zezadu a uvnitř našla Viv, Kateinu nejstarší dceru, jak brečí na hrudi bledého chlapce, který ji nejistě poplácává po rameni. Choulili se pod vlněnými příkrývkami jenom v nemocničních hábitech. Oni jim zabavili oblečení? „Viv?“

Viv otočila hlavu, odstrčila se od toho kluka a seskočila dolů. Vrhla se k ní. „Laurel!“ vyhrkla a objala agentku oběma rukama kolem pasu tak prudce, až ji přiměla ustoupit o krok dozadu. „Můj táta je mrtvý.“

Laurel ji taky objala a uhladila jí mokré vlasy z obličeje. „Moc mě to mrzí, zlato.“ Zaujatě si prohlížela chlapce. Vypadal zhruba na šestnáct, měl široká ramena, mokré blond vlasy a světle modré oči. Na obličeji, krku ani rukou neměl patrná žádná poranění. Obličej měl bledý, oči skelné, jako by byl v šoku, a třásl se, přestože měl přes sebe přehozenou deku.

Laurel upravila Viv příkrývku a jemně ji postrčila zpátky do vozu. „Běž pryč z toho deště.“ Jakmile se Viv malátně vyšplhala zpátky dovnitř, chlapec ji znovu objal kolem ramen. „Volala jsi mámě?“

„Ne.“ Viv se o toho kluka opřela a její deštěm zvlněné blond vlasy sklouzly po jeho paži.

Odkašlal si. „Policajti nám vzali telefony a drželi nás odděleně, dokud si nás neproklepli. Pak nás strčili sem, ale mobily nám nevrátili.“

Za Laurel se vynořil Norrs. „Ty telefony máme a čekáme na povolení k jejich prohlídce.“

Ačkoli byla Laurel přesvědčená, že se v nich nic ne najde, pečlivě se ujistila, že na rukou nebo obličeji Viv nejsou žádné řezné ani bodné rány, které by naznačovaly, že někoho pobodala – útočníci se přičinu často pořežou. „Jsou nezletilí. Musíme kontaktovat rodiče, než je vyslechneme.“

„Než nás vyslechnete?“ vyjekl chlapec. „To je pěkná blbost. Prostě jsme našli tělo.“

Viv popotáhla. „Prosím, zavolejte mojí mámě.“

Laurel přikývla. „Potřebuje někdo z vás lékařskou pomoc?“

Oba zavrtěli hlavou.

Otočila se k Norrsovi. „Už jste vyslechli všechny potenciální svědky?“

„Jasně,“ přitakal Norrs. „Tolik, kolik jsme jich stihli pochytat, než odsud pláchli. Co kdybysme šli do mé kanceláře? Nechám tu pár agentů, aby zkusili vypátrat informace o stanu a prohledali záznamy z kamer v okolí. Pokud tu nějaký jsou.“

Laurel zachovala neutrální výraz. Agent Norrs působil tak ochotně. „To by bylo fajn, hlavně pokud bychom vzali ta děcka s sebou a zavolali jejich rodičům.“ Nehodlala pustit Viv z očí, dokud nekontaktuje Kate.

Norrs ukázal ke služebním vozidlům. „Můj služebák je támhle.“

Laurel vyzvedla mladé ze sanitky a ti se horlivě snažili udržet v její blízkosti. Agent Norrs byl mnohem zdvořilejší, než čekala. Když došli k jeho světle šedému pickupu Dodge Ram, otevřel jí dveře spolujezdce. Laurel zaváhala, ale pak se postavila na stupátko a nastoupila. Ti dva se mezitím usadili na zadních sedadlech čtyřdveřového vozu, pořád bledí a rozklepaní.

Norrs si otřel kapky deště z hlavy. „Heleďte, já se omlouvám. Nejste jedna z těch ženských, co nemají rády, když jim chlap otevírá dveře, že ne? Víím, že jsme ve službě a že spolu pracujeme, ale moje máma by mi jednu vlepila, kdybych se aspoň nenabídl.“

Laurel se natáhla po bezpečnostním pásu. „Ne, já to oceňuju. Jen jsem to nečekala.“

„Aha, tak jo,“ zahučel Norrs a zavřel dveře. Rychlými kroky obešel vůz a naskočil na místo řidiče. Vzápětí nastartoval a vyrazil pryč z místa činu.

Cesta do kanceláře FBI v Seattlu byla rychlá a pro tentokrát jeli řídkým provozem. Zvláštní agent Norrs je v garáži zavedl k osobnímu výtahu a nahoře je protáhl přes recepci. Předal děti jinému agentovi, kterého instruoval, že si oba smí zavolat rodičům, ale potom je má usadit do oddělených výslechových místností.

Laurel se pokusila Viv uklidnit kývnutím hlavy a následovala Norrse.

„Než odsud odejdete, zajistíme, abyste měla přístup do budovy,“ vykládal, zatímco kličkoval kanceláři, dokud nedošli do konferenční místnosti vzadu. „Prozatím jsem nechal všechno připravit tady.“

Laurel vstoupila dovnitř a spatřila tabuli s fotografiemi oběti a jejího okolí. Na druhé tabuli visely fotky Viv a jejího kamaráda.

„Poslal jsem je ze svého mobilu a řekl Sherry, ať je vytiskne,“ objasnil Norrs. „Rád bych vám nabídl pomoc, ale agentku Rodriguezovou jsem musel převelet na jiný případ a ten ji zaměstná minimálně na týden – ne-li na dva.“

Laurel přikývla. „Zmínila se, že toho momentálně řešíte hodně.“ Zadívala se na tabuli. „Vrtá mi hlavou, co tam dělaly ty valentýnské bonbóny.“

„To mně taky. Valentýn byl před měsícem a vypadá to, že Vuittron byl zavražděn včera večer, takže...“

Laurel sáhla do tašky pro gumičku, aby si stáhla ještě vlhké vlasy. „Působí to jako vražda v afektu, ale ten nový stan a místo, kde se to odehrálo, naznačují něco jiného,“ zamumlala. Potřebovala Kateino svolení, aby si s Viv promluvila o případu, ale zároveň s tím děvčetem chtěla být, aby jej utěšila. „Dostali jste z těch dětí něco?“

„Ne, ale neměly tam co dělat, což jednoho přinutí k zamýšlení,“ podotkl Norrs. „Kolega si je na místě oba proklepl, aby se ujistil, že je tam bezpečno. Oba tvrdí, že prostě našli oběť.“

Nedávalo to žádný smysl. Laurel si povzdechla. Jenom doufala, že Viv federálnímu agentovi nelhala.

Ode dveří se ozval šramot a dovnitř nakoukla starší žena se světle šedými vlasy. „Nesu vám prvních pár svědeckých výpovědí z místa činu, zvláštní agente Norrsi, a taky identifikační a přístupovou kartu pro zvláštní agentku Snowovou.“ Žena vešla dovnitř, předala agentovi dvě složky s případy a Laurel podala identifikační průkaz. „Je tam i předběžná zpráva o oběti – ta navrchu.“

Norrs otevřel složku a přistoupil blíž k Laurel, aby na ni viděla. „Victor Vuittron, právník v advokátní kanceláři Marshall & Cuttingová.“

„Je to tak. V posledních letech vyhráli několik velkých kriminálních případů,“ potvrdila Sherry.

Norrs si povzdechl. „No nazdar. Mrtvý právník. To vážně netuším, kde budeme hledat podezřelé.“

Laurel se zamračila. „Myslela jsem, že byl zubař.“ V duchu si přehrála své rozhovory s Kate. Toho dne, kdy se viděly poprvé, se Kate zmínila, že poznala nyní již bývalého manžela během jeho studií stomatologie. Později se dopustil nevěry se svou dentální hygienistkou, což uspíšilo jejich rozvod. Možná své nové kamarádce nepoložila dost osobních otázek.

Sherryin náramek při pohybu zacinkal. „Hlášení o jeho pohřešování bylo podáno dnes ráno, ale v databázi se objevilo až před pěti minutami.“

„Kdo to hlášení podal?“ divila se Laurel.

„Jeho žena, Kirsti Vuittronová. Uvedla, že včera večer nedorazil domů. Prý ji dnes ráno našla hospodyně značně rozrušenou, a tak ji přemluvila, aby zavolala na policii.“

Laurel se zarazila. Victor si vzal svou milenkou? Věděla o tom Kate?

Norrs si prohlížel jeho řidičský průkaz. „Proklepněte rodinu Vuittronových i jejich hospodyně, jo? A pošlete to v kopii agentce Snowové.“

Laurel ztuhla. „Až se dostaví matka Viv, Kate Vuittronová, budete ji muset vyslechnout, agente Norrsi.“

Přikývl. „Rozumím. Ještě něco, Sherry?“

„To si pište. Doneslo se ke mně, že pan Vuittron před měsícem oznámil svou kandidaturu do městské rady Seattlu proti radnímu Ericu Swelterovi. Primárky se konají až v srpnu, ale podle toho, co jsem zaslechla, se tihle dva už teď nenáviděli.“ Sherry se otočila a odkráčela pryč.

Norrs se plácl do čela. „Omlouvám se, měl jsem vás představit. Poslední dobou se snažím svoje chování kultivovat.“

Laurel potřebovala Kate očistit, a to rychle. Kate by svého exmanžela v žádném případě neubodala a rozhodně

by mu necpala bonbóny do krku. „Já to svoje kultivuju v jednom kuse. S tím se netrapte.“

„Dobře. Moji lidi se momentálně všichni brodí po kolena v jiných případech. Kate Vuittronovou vyslechnu, vzhledem k vašemu vztahu k oběti a možným podezřelým, ale doufám, že dál na tom případu budete dělat vy a zachováte si nestrannost.“ Širokou rukou si přejel po hladké hlavě. „Upřímně řečeno, mám tak málo personálu, že stejně nemám na vybranou.“

Nechtěla být tím, kdo bude Kate vyslýchat. „Souhlasím a budu nestranná,“ řekla Laurel tiše. Její oddělení vzniklo, aby vyšetřovalo právě takové případy. „Chtěla bych se podívat na ty děti, i když jejich rodiče zatím nedorazili. Nebudu jim klást žádné otázky související s případem.“

„Je mi líto, ale s nezletilými nebude mluvit nikdo, dokud tu nebudou jejich opatrovníci,“ prohlásil Norrs.

U dveří se ozval další šramot a Laurel se natočila v očekávání, že uvidí Sherry. Místo ní však ve dveřích stanula doktorka Abigail Caineová.

Laurel se jen stěží udržela, aby o krok necouvla. „Abigail. Co tady děláš?“

Její poloviční sestra se usmála, došla ke zvláštnímu agentu Norrsovi, naklonila se k němu a políbila ho na tvář. Zavěsila se do něj, jako by to dělala už mnohokrát. „Páni, Laurel, to je ale milé překvapení,“ zapředla.